

Αξιώθηκαν, αείμνηστη Ιουλίδια, στα 95 χρόνια της ζωής σου, να χαρείς άξια εγγόνια που συνεχίζουν την παράδοση της οικογένειας και διαπρέπουν ως επιστήμονες.

Δέχτηκες, με Ιώβειο υπομονή τον αιφνίδιο θάνατο του άνδρα σου και το φοβερό χαμό του γιου σου. Θα ήσουν η ευτυχέστερη των θνητών, αν το χέρι του χάρου δεν άρπαζε βίαια τον Ανδρέα στο απόγειο της ιατρικής του σταδιοδρομίας. Τον καλήτατο εκείνο νέο που χάθηκε άδικα ύστερα από δυστύχημα με το αυτοκίνητο.

Συνέχισες όμως να ζεις για όλη την υπόλοιπη οικογένεια. Γιατί εσύ ήσουνα ο συνδετικός κρίκος μιας πολύ αγαπημένης και δεμένης οικογένειας. Υπέμενες τα κτυπήματα της μοίρας καρτερικά και το χαμόγελο δεν έβριξε ποτέ από τα χείλη σου.

Αείμνηστη Ιουλίδια,

Φεύγεις πλήρης ημερών από τον πρό-

σκαιρο τούτο κόσμο και μεταβαίνεις στα ουράνια με τη συνείδησή σου ήσυχη. Επιτέλεσες το καθήκον σου προς την οικογένεια και την κοινωνία στο ακέραιο.

Έκαμνες για τριάντα χρόνια υπομονή και περίμενες την ώρα για να επιστρέψεις στην προσφιλή σου Κυθρέα. Ήθελες να πιεις ξανά νερό από τη βρύση του Κεφαλήόβρουσου και να ξεποστάσεις το κορμί σου στο αρχοντικό σου. Έφυγες όμως για άλλους κόσμους...

Αισιοδοξούμε πως θα 'ρθει εκείνη η μέρα που οι πρόσφυγες θα επιστρέψουν στις πατρογονικές τους εστίες. Και τότε όλοι μαζί θα γιορτάσουμε τα Κυπριακά Ελευθέρια. Και εσένα τότε η ψυχή σου θα βλέπει, θα χαίρεται και θα αγαλλιάται από τα ουράνια ύψη.

Ας είναι ελαφρύ το ξένο χώμα που θα σε σκεπάσει μέχρι την ημέρα που θα αναπαυτείς στο χώμα της πατρώας γης...

Αιωνία σου η μνήμη.

Επικήδειος Λούλλιας Αρτεμίου από τη φιλόλογο-εκπαιδευτικό

Άννα-Νόλη Γεωργίου

Με βαθύτατη θλίψη και πραγματικό πόνο ψυχής έρχομαι σήμερα να αποχαιρετήσω την αγαπημένη μου θεία Λούλλη, τη γειτόνισσά μου, την Κυθρεώτισσα κυρά, την αρχόντισσα, την τίμια γυναίκα, τη νοικοκυρά, την άξια μάνα και σύζυγο, την εργατική, τον όμορφο άνθρωπο, τον απλοϊκό και ωραίο.

Γεννήθηκε, μεγάλωσε, παντρεύτηκε στην όμορφη Κυθρέα. Θυμάμαι όταν για πρώτη φορά στα εννιά μου χρόνια πήγα

να κατοικήσω στη γειτονιά της μαζί με τους αείμνηστους γονείς μου στο νέο μας σπίτι, την πρωταντίκρισα, τη γνώρισα και την αγάπησα.

Φίλη με τα παιδιά της, τον αείμνηστο Αντρέα και τη Γιωργούλα κάθε πρωί κτυπούσα την πόρτα της για να ξεκινήσουμε και οι τρεις μαζί για το σχολείο. Μας χαιρετούσε στην πόρτα, αφού προηγουμένως μας φίληε με μια φέτα σταρένιο ψωμί και τυρί και με τη συμβουλή «στο